

In deze Signalering:

Berichten

- ↓ 1. Regeerprogramma en impact op asielrechtsbijstand
- ↓ 2. Informatie over W-documenten

Jurisprudentie

- ↓ 1. 01-10-2024, Rb Rotterdam, NL23.6267, beroep niet-ontvankelijk [ingangsdatum; moment asielaanvraag]
- ↓ 2. 30-09-2024, Rb Middelburg, NL24.30993, beroep gegrond [beroep niet tijdig; mvv nareis]
- ↓ 3. 18-09-2024, Rb Arnhem, NL24.28004, beroep gegrond [opvolgende aanvraag, bevoegdheid minister, arrest X en Y; relevante nieuwe omstandigheden]
- ↓ 4. 18-09-2024, Rb Arnhem, NL24.30601, beroep ongegrond [Dublin-Bulgarije, interstatelijk vertrouwensbeginsel; arrest C.K.; artikel 16, artikel 17]
- ↓ 5. 19-09-2024, Rb Arnhem, NL24.26932, *Tunesië*, beroep ongegrond [veilig land van herkomst; medische omstandigheden; artikel 3 EVRM; medische zorg; discriminatie]
- ↓ 6. 26-09-2024, ABRvS, 202405699/1/V2, hoger beroep vreemdeling gegrond [onvolledige uitspraak]
- ↓ 7. 29-08-2024, Rb Zwolle, NL24.1706, *Libië*, beroep gegrond [geloofwaardigheid; motivering; landeninformatie; onderscheid oost- west; Haftar-groeperingen]
- ↓ 8. 30-07-2024, Rb Zwolle, NL23.27640, *Libanon*, beroep gegrond [Hezbollah; demonstraties]
- ↓ 9. 16-07-2024, Rb Zwolle, NL24.1971, *Turkije*, beroep gegrond [(toegedichte) Gülen-aanhanger; risicogroep; geringe indicaties; motiveringsgebrek]

↓ Contactgegevens

↓ [Archief AC-Signalering op Vluchtweb](#)

De Signalering wordt samengesteld door de Juridisch Coördinatoren, in samenspraak met de acca's. Het is bedoeld als attentie op ontwikkelingen die relevant zijn voor de rechtsbijstand op de AC's. We verwijzen naar andere bronnen. We sturen eenmaal per week een signalering rond, mits er nieuws is.

1. Regeerprogramma en impact op asielrechtsbijstand

Het hoofdlijnenakkoord bevat ingrijpende maatregelen op het gebied van asiel en de rechtsbijstand. In het op 13 september jl. gepubliceerde [Regeerprogramma \(overheid.nl\)](#) staat een nadere uitwerking van het hoofdlijnenakkoord.

Activeren uitzonderingsbepaling Vw 2000 (noodrecht)

De uitzonderingsbepaling van de Vreemdelingenwet 2000 (op grond van de artikelen 110 en 111) zal zo spoedig mogelijk worden geactiveerd. Dat heeft tot gevolg dat van grote delen van de Vreemdelingenwet kan worden afgeweken.

Voorbeelden van maatregelen die in het regeerakkoord worden genoemd om tijdelijk te worden geregeld in een amvb op basis van artikel 111 Vw zijn onder meer:

- Het afschaffen van de asielvergunning voor onbepaalde tijd, vooruitlopend op structurele wijziging via het asielhervormingspakket;
- Verruiming van de ongewenstverklaring om dit bij strafbare feiten vaker mogelijk te maken;
- Schrappen van de voornemenprocedure;
- Schrappen van de mogelijkheid tot nareis met meerderjarige kinderen;
- Strengere toets nieuwe feiten en omstandigheden;
- Verwijtbaarheidstoets bij opvolgende aanvragen; en
- Wettelijke mogelijkheid om aanvragen als kennelijk ongegrond af te wijzen als vreemdelingen niet op gehoor verschijnen.

Tijdens de Algemene Beschouwingen werd veel kritiek geuit op het opnemen van noodwetgeving voor strengere asielmaatregelen in het regeerakkoord. Een motie van oppositiepartijen die het kabinet oproept om af te zien van de noodwet asiel en te kiezen voor een 'gewone' spoedwet, waar wel de Eerste en Tweede Kamer meteen over kan beslissen, is na een hoofdelijke stemming in de Kamer afgewezen.

Tijdens het [Tweeminutendebat Vreemdelingen- en asielbeleid](#) op 25 september jl. werd een motie ingediend die het kabinet verzoekt om niet over te gaan tot het in werking stellen van de uitzonderingsbepaling van de Vw 2000 op grond van artikel 110 en 111 voordat de Kamer in de gelegenheid is gesteld om het debat te voeren over de concept-AMVB en het advies van de Raad van State hierop. Deze motie werd verworpen.

Op 30 september jl. antwoordde de minister-president [in reactie op Kamervragen](#) over de aangekondigde noodwetgeving asiel dat in de ministerraad van 4 oktober geen besluitvorming over dit onderwerp zal voorliggen: "Ik voorzie daarom niet dat dit besluit wordt genomen voorafgaand aan de Algemene politieke beschouwingen in de Eerste Kamer op 8 oktober 2024."

Invoeren asielcrisiswet en opt-out

Een tweede maatregel uit het regeerprogramma is het invoeren van een tijdelijke 'asielcrisiswet' voor de duur van maximaal twee jaar, waarbij het kabinet eveneens maatregelen treft die buiten de bepalingen van de Vw 2000 vallen, 'waaronder de intrekking van de spreidingswet; het afdwingen van registratie; het opschorten van de behandeling van asielaanvragen ('asielbeslisstop'); het verder gedifferentieerd beperken en versoberen van opvang; mensen zonder verblijfstitel zoveel mogelijk uitzetten.'

Inmiddels heeft minister Faber van Asiel en Migratie de Europese Commissie per brief laten weten dat Nederland een opt-out wil. Een woordvoerder van de Europese Commissie liet in een reactie op de brief weten dat de regels voor asiel en migratie "bindend blijven voor Nederland".

Asielhervormingspakket

Daarnaast wordt een asielhervormingspakket aangekondigd. Het kabinet wil een tweestatusstelsel invoeren met strikte voorwaarden op het gebied van gezinshereniging en een zo smal mogelijke invulling van het kerngezin. Daarnaast wil het kabinet de asielvergunning voor onbepaalde tijd afschaffen. Ook de tijdsduur van de asielvergunning voor bepaalde tijd wordt aangepast. Het asielhervormingspakket bestaat verder ook uit wijzigingen van amvb's (met name het Vreemdelingenbesluit), beleidswijzigingen en wijzigingen van werkinstructies, waaronder het afschaffen van de gunstigere voorwaarden tot gezinshereniging voor jongvolwassenen, en het afschaffen van het verplichte aanmeldgehoor en de standaard rust- en voorbereidingstermijn in de asielprocedure.

Over asielrechtsbijstand staat onder meer het volgende in het regeerprogramma:

“De rechtsbijstand bij asielaanvragen wordt zo veel mogelijk beperkt. Zo wordt aan de groep waarvan de aanvraag evident geen reële kans van slagen heeft, waarbij inbegrepen de groep mensen die een volgaanvraag indient, niet langer kosteloze bijstand geboden, dan wel worden de vergoedingen, in overeenstemming met het hoeveelheid werk dat met de zaak gemoeid is tot een minimum beperkt.” (..)

“Bij de implementatie van het Europees Asiel- en Migratiepact wordt de nationale asielprocedure sterk vereenvoudigd en worden onverplichte procedurestappen geschrapt. Dit zal ook leiden tot minder momenten waarop (gefinancierde) rechtsbijstand hoeft te worden geboden.” (..)

Op dit moment is nog veel onduidelijk over de precieze uitwerking van de maatregelen en de impact daarvan op de rechtsbijstand.

Hieronder reacties van verschillende organisaties:

Vluchtelingenwerk: [Kabinet roept asielcrisis uit: onrechtmatig en met grote gevolgen](#)
Rechtspraak: [Rechtspraak: hou rechtsbescherming burgers in het oog \(linkedin.com\)](#)
IND: [Reactie IND op regeerprogramma | IND](#)
COA: [COA - Betrek de uitvoering voor werkbare oplossingen in de asielopvang | www.coa.nl](#)
UNHCR: [UNHCR's reactie op het regeerprogramma - UNHCR Nederland](#)
College voor de Rechten van de Mens: [Brief aan Tweede Kamer met commentaar op regeerprogramma](#)
[Commissie Meijers commentaar in reactie op het Hoofdlijnenakkoord - Commissie Meijers \(commissie-meijers.nl\)](#)

Zie ook dit artikel waarin Verblijfblog bespreekt of het Unierecht ruimte biedt om in Nederland door middel van een crisiswet (tijdelijk) af te wijken van het Europese asielrecht: [Afwijken van Europees recht op grond van een asielcrisiswet? | Verblijfblog](#)

Inhoudsopgave

2. Informatie over W-documenten

Vanuit de afdeling klantcommunicatieadvies van de IND werd verzocht een aantal onderwerpen te delen met de advocatuur.

Automatische sms als W-document klaarligt

Vanaf 11 september ontvangt elke aanvrager van wie een mobielnummer bekend is een Engelstalige sms wanneer een W-document klaarligt. Via de link in de sms kan de aanvrager zelf online een afspraak maken bij een loket om het W-document op te halen. Met dit nieuwe contactmoment hoopt de IND het aantal telefoontjes met de vraag of het W-document klaarligt terug te dringen.

Wat als er geen telefoonnummer bekend is bij de IND?

De IND blijft ook brieven sturen en aanvragers kunnen online in 'Mijn IND' zien dat een W-document klaarligt.

Kunnen aanvragers reageren op de sms?

Nee. De sms wordt automatisch verstuurd als er een W-document klaarligt. Afzender van de sms is de 'IND'. De IND vraagt nooit om persoonlijke gegevens en/of bankgegevens door te geven.

Verder:

Wijziging geldigheidsduur W-document

Per 11 september 2024 wijzigt de geldigheidsduur van alle nieuw af te geven W-documenten van 18 maanden in 24 maanden.

Vanaf wanneer geldt de 24 maanden geldigheidsduur?

Voor alle aanvragen die vanaf 11 september 2024 in INDiGO (het systeem van IND) worden verwerkt.

Geldt dit ook voor aanvragers die al een W-document hebben?

Nee. Het W-document blijft geldig totdat de geldigheidsduur van 18 maanden is verstreken. Daarna kan een aanvrager eventueel een nieuw W-document aanvragen, dat dan dus een geldigheidsduur van 24 maanden heeft.

Kan iemand een nieuw W-document met langere geldigheidsduur aanvragen terwijl het huidige W-document nog geldig is?

Nee, dat kan niet. Als het huidige W-document nog geldig is, dan kan er geen nieuw W-document worden aangevraagd.

Inhoudsopgave

Jurisprudentie

1. 01-10-2024, Rb Rotterdam, NL23.6267, beroep niet-ontvankelijk [ingangsdatum; moment asielaanvraag]

Reden signalering: De rechtbank komt tot het oordeel dat de asielaanvraag naar nationaal recht pas als ingediend – en daarmee door de minister als ontvangen – kan worden beschouwd vanaf het moment dat het M35-H formulier is ingevuld en ondertekend. Vanaf dat moment voldoet de aanvraag namelijk aan de wettelijke vereisten voor indiening. Deze nationaalrechtelijke eisen voor het indienen van asielaanvragen zijn in lijn met de Procedurerichtlijn. De datum van de zogeheten ‘loopbrief’ is hier niet leidend. De loopbrief is niet bedoeld om als bewijs te dienen dat de vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend en is dus geen ‘report’ als bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn. De uitspraak van de Afdeling van 21 september 2023 en het (daarin aangehaalde) arrest Mengesteab maken dit oordeel niet anders. Van een ongerechtvaardigde ongelijkheid tussen het indienen van een asielaanvraag aan de buitengrens of in een aanmeldcentrum is geen sprake.

De rechtbank stelt vast dat het geschil in de onderhavige procedure zich met name toespitst op de vraag of de minister terecht de datum van het tekenen van het M35-H formulier (3 september 2022) heeft aangehouden als de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning, of dat de datum van de zogenoemde ‘loopbrief’ (3 augustus 2022), zijnde de datum waarop eiser zich in het aanmeldcentrum Ter Apel heeft gemeld, als de ingangsdatum van de verblijfsvergunning had moeten worden aangemerkt.

De gronden van beroep

Eiser betoogt dat de asielaanvraag is ingediend op 3 augustus 2022, de datum waarop hij zich in Ter Apel heeft gemeld voor het doen van een asielaanvraag en waarop hem de loopbrief is uitgereikt. De datum van de loopbrief geldt daarom als de datum waarop de beslistermijn is gestart en als de ingangsdatum voor de verblijfsvergunning.

Eiser wijst in dit verband op de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) over deze kwestie. Volgens het Hof is het ‘doen’ (‘make’ in de engelse taalversie) van een asielverzoek, als bedoeld in artikel 6 van de Procedurerichtlijn², vormvrij en niet gebonden aan administratieve formaliteiten, omdat die formaliteiten uitsluitend vereist zijn wanneer het asielverzoek wordt ‘ingediend’. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de erkenning van de vluchtelingenstatus declaratoire kracht heeft en een vluchteling dus het recht heeft om als zodanig te worden erkend vanaf de datum waarop hij om toekenning van die status verzoekt. Het ‘doen’ van een asielverzoek, ofwel het uiten van de asielwens, activeert de Procedurerichtlijn en is om die reden bepalend voor het vaststellen van de ingangsdatum van de asielvergunning. De loopbrief die eiser op 3 augustus 2022 bij het uiten van zijn asielwens heeft ontvangen, geldt daarom als bewijs van de registratie (‘report’ in de Engelse taalversie) van zijn asielverzoek als bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn. Dit volgt ook uit de aantekening ‘Eerste aanvraag’, bovenaan de loopbrief. Het hanteren van een latere ingangsdatum dan het moment van het uiten van de asielwens is in strijd met het declaratoire karakter van het vluchtelingschap, zoals bedoeld in artikel 13 van de Definitierichtlijn, enerzijds en het nuttig effect en de doelstelling van de Procedurerichtlijn anderzijds.

Eiser wijst verder op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 21 september 2023³ en het daarin aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof) van 26 juli 2017⁴ in de zaak Mengesteab. De Afdeling oordeelde in die uitspraak dat de loopbrief kan worden beschouwd als een door een overheidsinstantie opgesteld document dat als bewijs geldt dat een vreemdeling om internationale bescherming heeft verzocht en dat dit betekent dat een vreemdeling ten tijde van de afgifte van een loopbrief geacht wordt een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening te hebben ingediend. In dit kader wijst eiser tevens op het arrest, waarin het Hof oordeelde dat een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend wanneer een door een overheidsinstantie opgesteld document dat geldt als bewijs dat een derdelander om internationale bescherming heeft verzocht, is opgesteld.

Daarnaast beroept eiser zich op de in zijn ogen ongelijke behandeling van asielzoekenden die zich aan de buitengrens (zoals de luchthaven Schiphol) melden, en van wie het asielverzoek direct wordt geregistreerd, en asielzoekenden (zoals eiser) die zich in een aanmeldcentrum (zoals Ter Apel) melden en die na het uiten van hun asielwens enkele dagen tot enkele weken moeten wachten om een asielverzoek te mogen indienen.

Standpunt van de minister

In het verweerschrift heeft de minister gemotiveerd betoogd dat eiser terecht een asielvergunning is verleend met ingang van 3 september 2022 (tot 3 september 2027). Dit is namelijk de datum waarop eiser het M35-H formulier heeft ondertekend en ingediend en waarop aan alle wettelijke vereisten van artikel 44, tweede lid, Vw, artikel 3.108 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) en paragraaf C1/2.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) is voldaan. Dit systeem is volgens de minister niet in strijd met de Definitie-, Procedure- en Opvangrichtlijn. De loopbrief kan volgens de minister niet worden gezien als (bewijs van) de registratie ('report') van het asielverzoek in de zin van artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn. De loopbrief fungeert enkel als een bewijs dat eiser op het Aanmeldcentrum Ter Apel is verschenen. Verder betekent de uitspraak van de Afdeling van 21 september 2023, mede in het licht van het arrest Mengesteab5, de relevante bepalingen in de Procedurerichtlijn en de nationale wetgeving, niet dat met de aanmelding en het verkrijgen van de (eerste) loopbrief de beslistermijn is gestart en de datum van aanmelding dus ook bepalend is voor de ingangsdatum van een eventueel te verlenen verblijfsvergunning. Dat eiser één maand heeft moeten wachten voordat hij zijn asielaanvraag daadwerkelijk kon indienen is niet in strijd met de Procedurerichtlijn of met nationale regelgeving. Evenmin is sprake van een onrechtvaardige ongelijkheid tussen het indienen van een asielverzoek aan de buitengrens of in een aanmeldcentrum, aldus de minister.

Juridisch kader

Op grond van artikel 42, eerste lid, van de Vw moet de minister binnen zes maanden op een asielaanvraag beslissen.

Artikel 44, tweede lid, van de Vw bepaalt dat, indien de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onder a, wordt ingewilligd, deze verblijfsvergunning wordt verleend met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

Artikel 6, eerste lid, eerste volzin, van de Procedurerichtlijn, bepaalt dat, wanneer een persoon een verzoek om internationale bescherming doet bij een autoriteit die naar nationaal recht bevoegd is voor de registratie van deze verzoeken, de registratie plaatsvindt binnen drie werkdagen nadat het verzoek is gedaan.

Volgens artikel 6, tweede lid, eerste volzin, van de Procedurerichtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, daadwerkelijk de mogelijkheid heeft om het zo snel mogelijk in te dienen.

Volgens artikel 6, derde lid, van de Procedurerichtlijn kunnen de lidstaten, onverminderd het tweede lid, eisen dat verzoeken om internationale bescherming persoonlijk en/of op een aangewezen plaats worden ingediend.

Volgens artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn wordt een verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend zodra de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door een verzoeker ingediend formulier, of, indien voorgeschreven naar nationaal recht, een officieel rapport, hebben ontvangen.

Conclusies op basis van het juridisch kader

Uit de formulering van artikel 42, eerste lid, van de Vw volgt dat de beslistermijn start op het moment van ontvangst van de asielaanvraag. Dit betekent dat de rechtbank moet beoordelen of bij afgifte van de loopbrief of pas bij ondertekening van het M35-H formulier sprake is van een ontvangen asielaanvraag.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling⁶ volgt dat voor de uitleg van het begrip 'aanvraag' in de Vw aansluiting dient te worden gezocht bij het aanvraagbegrip zoals bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De bepalingen van afdeling 4.1.1 van de Awb over 'de aanvraag' zijn daarmee van overeenkomstige toepassing op asielaanvragen als bedoeld in artikel 28 van de Vw.

Eén van de bepalingen van deze afdeling is artikel 4:2, eerste lid, van de Awb en luidt als volgt:

"De aanvraag wordt ondertekend en bevat ten minste:

- a. *de naam en het adres van de aanvrager;*

- b. *de dagtekening;*
- c. *een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd.”*

Naast deze vormvereisten is in artikel 37, eerste lid, van de Vw bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur nadere regels gesteld kunnen worden over de wijze van indiening van asielaanvragen. In artikel 3.108c, eerste lid, van het Vb is bepaald dat indiening van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geschiedt op een door de minister te bepalen wijze. Onder paragraaf A6 van de Vc is vervolgens bepaald dat voor een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd het zogenoemde M35-H formulier wordt gebruikt.

Uit het voorgaande volgt dat een asielaanvraag naar nationaal recht pas als ingediend – en daarmee door de minister als ontvangen – kan worden beschouwd vanaf het moment dat het M35-H formulier is ingevuld en ondertekend. Vanaf dat moment voldoet de aanvraag namelijk aan de wettelijke vereisten voor indiening. (Vergelijk de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 28 februari 20247, welke uitspraak hier wordt gevolgd.)

De rechtbank is van oordeel dat deze nationaalrechtelijke eisen voor het indienen van asielaanvragen in lijn zijn met de Procedurerichtlijn. Artikel 42, eerste lid van de Vw betreft een implementatie van artikel 31, derde lid, van de Procedurerichtlijn. Dat artikel regelt de behandelingsprocedure voor een verzoek om internationale bescherming, waarmee naar Nederlands recht onder andere een aanvraag om een asielvergunning voor bepaalde tijd wordt bedoeld. Het derde artikellid draagt de lidstaten van de Europese Unie op ervoor te zorgen dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming binnen zes maanden na indiening daarvan wordt afgerond, welke termijn onder bepaalde voorwaarden mag worden verlengd. Op grond van de Procedurerichtlijn begint de termijn voor afronding van een verzoek om internationale bescherming dus vanaf het moment van indiening. Uit artikel 6, tweede lid, van de Procedurerichtlijn volgt dat die richtlijn onderscheid maakt tussen het doen ('make') van een asielaanvraag en het indienen ('lodge') van de aanvraag. Het indienen van de asielaanvraag mag op grond van artikel 6, derde lid, van de Procedurerichtlijn aan formele vereisten worden onderworpen, zoals indiening in persoon en op een aangewezen plaats. Volgens artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn is vervolgens sprake van indiening, zodra de bevoegde autoriteiten een door de vreemdeling ingediend formulier of, indien voorgeschreven naar nationaal recht, een officieel rapport hebben ontvangen. Deze werkwijze komt overeen met de hiervoor beschreven nationale regelgeving voor het indienen van asielaanvragen.

Wat is de status van de loopbrief?

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat bij afgifte van de loopbrief nog geen sprake is van een ontvangen aanvraag als bedoeld in artikel 42, eerste lid, van de Vw. De loopbrief voldoet niet aan de wettelijke vereisten voor het indienen van een asielaanvraag. De loopbrief is niet volgens het model van het M35-H formulier opgemaakt. Op de loopbrief zijn enkel de door de vreemdeling zelf opgegeven personalia, de aankomstdatum en -tijd, de hoeveelheid bagage en een foto weergegeven. In de loopbrief wordt niet vermeld welke specifieke vergunning is aangevraagd. Aan de aantekening 'Eerste aanvraag', bovenaan de loopbrief, kunnen in dit verband dan ook geen rechten worden ontleend. Daarbij is de loopbrief niet voorzien van een handtekening, maar is het een in zijn geheel door de IND opgesteld document. De loopbrief fungeert daarmee slechts als bewijs dat de vreemdeling op het Aanmeldcentrum Ter Apel is verschenen en heeft slechts als doel om de vreemdeling logistiek door het aanmeldproces te leiden. De loopbrief is niet bedoeld om als bewijs te dienen dat de vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend en is dus geen 'report' als bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn.

De Afdelingsuitspraak van 21 september 2023 en het arrest Mengesteab

De uitspraak van de Afdeling van 21 september 2023, waarin geoordeeld is dat de claimtermijn voor Dublinclaimanten, gelet op artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening, aanvangt met afgifte van de loopbrief, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Die termijn is de termijn waarbinnen een lidstaat waar een asielaanvraag is ingediend waarvoor een andere lidstaat verantwoordelijk is, die andere lidstaat kan verzoeken om de aanvrager over te nemen of terug te nemen. In deze zaak gaat het echter niet om de claimtermijn van de Dublinverordening, maar om de termijn waarbinnen op een asielaanvraag beslist moet worden. De rechtsregel die uit de uitspraak van de Afdeling voortvloeit heeft dan ook geen betekenis voor de asielaanvraag van eiser. Dit wordt bevestigd door het arrest Mengesteab. Het Hof overwoog daarin dat artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening – ondanks veel overeenkomsten – verschilt van artikel 6, vierde lid, van de Procedurerichtlijn. Laatstgenoemde

bepaling is – zoals hiervoor is overwogen – van belang voor het bepalen van het begin van de beslistermijn van een asielaanvraag. Volgens het Hof dienen beide bepalingen geplaatst te worden binnen de context van twee verschillende procedures, die elk hun eigen eisen hebben en met name wat betreft de termijnen aan verschillende regelingen zijn onderworpen, zoals volgt uit artikel 31, derde lid, van de Procedurerichtlijn.

Is sprake van een onrechtvaardige ongelijkheid?

De rechtbank volgt de minister in het standpunt dat geen sprake is van een onrechtvaardige ongelijkheid tussen het indienen van een asielverzoek aan de buitengrens (op Schiphol) of in een aanmeldcentrum (zoals Ter Apel). De minister wijst terecht op paragraaf C1/2.1 van de Vc, waaruit blijkt dat, in afwijking van de regels over het indienen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aparte beleidsregels gelden voor de vreemdeling die aan de buitengrens heeft aangegeven een asielaanvraag te willen indienen en aan wie het besluit omtrent de toegangsweigering is uitgesteld (zie paragraaf C1/2.5 van de Vc). Dat er voor die groep aparte beleidsregels gelden maakt niet dat er daarom sprake is van een onrechtvaardige ongelijkheid.

Dat eiser één maand (van 3 augustus 2022 tot 3 september 2022) heeft moeten wachten voordat hij zijn asielaanvraag daadwerkelijk kon indienen betekent evenmin dat hij onevenredig is benadeeld. De minister heeft er in dit verband terecht op gewezen dat de Procedurerichtlijn geen regels stelt met betrekking tot de termijn waarbinnen de vreemdeling na het uiten van zijn asielwens in de gelegenheid moet worden gesteld de aanvraag daadwerkelijk in te dienen, anders dan dat de vreemdeling hiertoe zo snel mogelijk in staat wordt gesteld. Ook artikel 3.108c van het Vb stelt geen concrete termijn. De minister heeft ter zitting toegelicht dat op 3 augustus 2022, de datum waarop eiser zich op het aanmeldcentrum heeft gemeld, sprake was van een (zeer) hoge instroom van vreemdelingen en dat op dat moment onvoldoende opvangplekken beschikbaar waren. De rechtbank volgt daarom het standpunt van de minister dat een termijn van een maand tussen het uiten van de asielwens en het ondertekenen van het M35-H formulier niet onredelijk lang is. De minister heeft in dit verband nog gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 16 februari 20178, waarin de Afdeling oordeelde dat de periode van ongeveer acht maanden tussen de aanmelding en de formele indiening van de aanvraag in dat geval niet onredelijk lang was.

Conclusie ten aanzien van het beroep niet tijdig beslissen (NL23.6267)

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de beslistermijn voor de asielaanvraag van eiser is aangevangen op 3 september 2022, de dag waarop eiser zijn verzoek om internationale bescherming met het M35-H-formulier heeft ondertekend en ingediend en niet met de afgifte van de loopbrief.

Als een bestuursorgaan niet op tijd beslist op een aanvraag of bezwaarschrift, kan de betrokkene daartegen in beroep gaan. Voordat hij beroep kan instellen, moet de betrokkene per brief aan het bestuursorgaan laten weten dat binnen twee weken alsnog beslist moet worden op zijn aanvraag of bezwaar (de zogenoemde ingebrekestelling). Als er na die twee weken nog steeds geen besluit is, dan kan de betrokkene beroep instellen.

Op grond van artikel 42, eerste lid, van de Vw moet de minister binnen zes maanden op een asielaanvraag beslissen. Met WBV 2022/22 (Stcrt. 2022, nr. 25775) heeft de minister de beslistermijn in asielzaken met negen maanden verlengd. Deze rechtbank en zittingsplaats heeft echter bij uitspraak van 11 maart 202410 geoordeeld dat WBV 2022/22 onverbindend is. Dit betekent dat de minister binnen zes maanden na indiening van de asielaanvraag daarop diende te beslissen en dus tot uiterlijk 3 maart 2023 de tijd had om een besluit op de aanvraag te nemen.

Eiser heeft de minister op 13 februari 2023 in gebreke gesteld en op 1 maart 2023 beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op zijn asielaanvraag. Gelet op wat hiervoor bij 6.3. is overwogen was de minister op deze data nog niet in gebreke om te beslissen. Dit betekent dat eiser prematuur beroep heeft ingesteld. Daarom is niet voldaan aan de vereisten voor het instellen van beroep wegens niet tijdig beslissen. De rechtbank zal het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag, daarom niet-ontvankelijk verklaren. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Conclusie ten aanzien van het beroep (NL23.6267) tegen het besluit van 23 januari 2024

Op grond van artikel 6:20, derde lid, van de Awb heeft het beroep tegen het niet tijdig beslissen van rechtswege ook betrekking op het inmiddels genomen besluit. Omdat eiser het niet eens is met de ingangsdatum van de aan hem verleende verblijfsvergunning is de minister niet geheel tegemoet gekomen aan het beroep.

Uit het voorgaande volgt dat eiser op 3 september 2022 daadwerkelijk een asielaanvraag heeft ingediend middels het ondertekenen van het M35-H formulier. De ingangsdatum van de aan eiser verleende verblijfsvergunning is dan ook terecht vastgesteld op 3 september 2022, omdat pas op die datum sprake was van een ontvangen aanvraag in de zin van artikel 44, tweede lid, van de Vw.

Het beroep, voor zover gericht tegen de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel, is daarom ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De zaak NL24.2528

Vast staat dat de asielaanvraag van eiser is ingediend op 3 september 2022. Tevens staat vast dat de minister uiterlijk op 3 maart 2023 op de asielaanvraag van eiser had moeten beslissen. Eiser heeft de minister op 4 december 2023 nogmaals in gebreke gesteld en op 23 januari 2024 een nieuw beroep niet tijdig beslissen ingediend (NL24.2528).

De rechtbank stelt vast dat de minister op de dag van het instellen van dit beroep een besluit heeft genomen. Het beroep en het besluit zijn van dezelfde datum en hebben elkaar gekruist. Eiser heeft daarom geen procesbelang meer bij dit beroep. Het beroep is daarom niet-ontvankelijk.

Inhoudsopgave

2. 30-09-2024, Rb Middelburg, NL24.30993, beroep gegrond [beroep niet tijdig; mvv nareis]

Reden signalering: De rechtbank ziet in wat door verweerder is aangevoerd geen aanleiding om de behandeling van dit beroep aan te houden. Het verzoek om aanhouding is ingegeven door de keuze van de IND voor een andere interne werkwijze. Verweerder heeft hierbij niet onderbouwd dat sprake is van daadwerkelijke overmacht om binnen een redelijke termijn op het beroep te beslissen.

De rechtbank hecht eraan om het volgende op te merken. Zoals is vastgesteld, heeft verweerder niet binnen de eerder door de rechtbank gegeven termijn beslist. Inmiddels is de aan die uitspraak verbonden rechterlijke dwangsom van € 7.500 belopen. Verder zijn wederom meerdere maanden verstreken en heeft verweerder nog geen besluit bekendgemaakt. Het is de rechtbank gelet op het dossier niet bekend of verweerder enige activiteit heeft ondernomen. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om af te wijken van de in artikel 8:55d, eerste lid Awb genoemde beslistermijn van twee weken waarbinnen verweerder nu een besluit bekend dient te maken.

Eiseres heeft verzocht om vrijstelling van het griffierecht voor de behandeling van haar beroep wegens betalingsonmacht. De rechtbank heeft het verzoek om vrijstelling voorlopig toegewezen. Met het door eiseres overgelegde formulier heeft zij voldoende aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling. Het verzoek om vrijstelling van het griffierecht wordt definitief toegewezen.

Op grond van artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb wordt voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep het niet tijdig nemen van een besluit met een besluit gelijkgesteld. In artikel 6:12, tweede lid, van de Awb is bepaald dat het beroepschrift kan worden ingediend zodra het bestuursorgaan in gebreke is om op tijd een besluit te nemen en twee weken zijn verstreken nadat een schriftelijke ingebrekestelling door het bestuursorgaan is ontvangen.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, bijvoorbeeld de uitspraak van 8 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:673, volgt dat wanneer de bestuursrechter eerder een termijn heeft gesteld en het bestuursorgaan zich, in weerwil van het gezag van deze rechterlijke uitspraak, daaraan niet houdt, een nieuwe ingebrekestelling niet is vereist.

In de uitspraak van 12 december 2023 heeft de rechtbank aan verweerder een concrete beslistermijn van twintig weken gegeven, waarbinnen hij het besluit bekend moet maken. Verweerder heeft hieraan niet voldaan. Het beroep is daarom kennelijk gegrond.

Verweerder hanteert per 15 januari 2024 het 'first-in first-out'(fif)-principe om de verwerking van nareisaanvragen efficiënter, eerlijker en voorspelbaarder te maken. De aanvraag van eiseres wordt volgens dit principe naar verwachting in oktober 2024 in behandeling genomen. Verweerder verzoekt de rechtbank daarom primair om het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag pas in behandeling te nemen op het moment dat verweerder de gelegenheid heeft gehad om de aanvraag in behandeling te nemen. Subsidiair verzoekt verweerder om een zo ruim mogelijke beslistermijn op te leggen. Gelet op de bestaande beslispraktijk vindt verweerder een beslistermijn van twintig weken redelijk. Gelet op het doel van werken volgens het fifo-principe, zonder daarbij de financiële prikkel uit te schakelen, verzoekt verweerder om de rechtelijke dwangsom te halveren en vast te stellen op € 50 per dag, met een maximum van € 7.500.

De rechtbank ziet in wat door verweerder is aangevoerd geen aanleiding om de behandeling van dit beroep aan te houden. Aanhouding van de behandeling van het beroep verhoudt zich niet met de aard van dit rechtsmiddel. Het verzoek om aanhouding is ingegeven door de keuze van de IND voor een andere interne werkwijze. Verweerder heeft hierbij niet onderbouwd dat sprake is van daadwerkelijke overmacht om binnen een redelijke termijn op het beroep te beslissen.

De rechtbank hecht eraan om het volgende op te merken. Zoals hiervoor is vastgesteld, heeft verweerder niet binnen de eerder door de rechtbank gegeven termijn beslist. Inmiddels is de aan die uitspraak verbonden rechterlijke dwangsom van € 7.500 belopen. Verder zijn wederom meerdere maanden verstreken en heeft verweerder nog geen besluit bekendgemaakt. Het is de rechtbank gelet op het dossier niet bekend of verweerder enige activiteit heeft ondernomen. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om af te wijken van de in artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb genoemde beslistermijn van twee weken waarbinnen verweerder nu een besluit bekend dient te maken.

Met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb bepaalt de rechtbank dat verweerder een dwangsom van € 200 moet betalen voor elke dag waarmee de beslistermijn wordt overschreden doorverweerder. Daarbij geldt wel een maximum van € 15.000. De hoogte van deze dwangsom is vastgesteld door het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht (LOVB), waarin alle zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag zijn vertegenwoordigd. De rechtbank ziet geen aanleiding om van die beleidslijn af te wijken. Uit het verweerschrift volgt dat verweerder om een lagere dwangsom vraagt omdat hij er op voorhand van uitgaat dat hij de uitspraak niet na zal leven. Dit strookt niet met de bedoeling van de dwangsom als middel om het bestuursorgaan tot beslissen te bewegen.

Inhoudsopgave

3. 18-09-2024, Rb Arnhem, NL24.28004, beroep gegrond [opvolgende aanvraag, bevoegdheid minister, arrest X en Y; relevante nieuwe omstandigheden]

Reden signalering: De rechtbank volgt niet het standpunt van de minister dat het arrest niet relevant is, omdat de door eiser aangevoerde individuele omstandigheden bij de eerdere procedures van eiser al zouden zijn beoordeeld. Die beoordelingen hebben namelijk alleen plaatsgevonden in het kader van de toets aan artikel 15, aanhef en onder a en b, van de Kwalificatierichtlijn. Ten tijde van de besluiten in de eerdere asielprocedures van eiser betrof de minister namelijk de individuele omstandigheden van de vreemdeling niet in de toets aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

Eiser heeft eerder aanvragen om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze besluiten staan in rechte vast. Op 20 december 2022 heeft eiser opnieuw een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Die aanvraag ligt ten grondslag aan het nu bestreden besluit. De minister heeft die aanvraag niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat sprake is van een opvolgende aanvraag waaraan eiser geen nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag heeft gelegd of waarin geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Hij heeft dit gedaan onder verwijzing naar de

hierboven genoemde besluiten. Hij heeft hiermee toepassing gegeven aan artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Omdat aan eiser eerder al een terugkeerbesluit is opgelegd (en een inreisverbod is uitgevaardigd) moet eiser Nederland onmiddellijk verlaten.

Eiser betoogt dat het arrest X en Y van het Hof van Justitie, waarin uitleg is gegeven aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn, een voor hem relevant nieuw element is. Uit dit arrest volgt dat de interpretatie die de minister in het verleden aan dit artikel gaf onjuist is. De minister moet daarom volgens eiser zijn aanvraag ontvankelijk verklaren en inhoudelijk beoordelen of eisers persoonlijke omstandigheden maken dat hij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De minister stelt zich op het standpunt dat eiser ook in zijn eerdere asielaanvragen een beroep heeft gedaan op de algemene veiligheidssituatie in Libië en heeft gesteld dat hij enkel vanwege zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade loopt. Alle individuele omstandigheden die eiser in eerdere procedures heeft aangevoerd zijn in die procedures ook al beoordeeld.

Artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 moet zo worden uitgelegd dat het begrip „nieuwe elementen of bevindingen” de elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de vorige asielprocedure, en ook de elementen of bevindingen die al bestonden vóór de beëindiging van die procedure maar waarop eiser zich niet heeft beroepen. Dit volgt uit het arrest XY van het Hof van Justitie. Voor de beoordeling of sprake is van nieuwe elementen of bevindingen en dus of een opvolgende asielaanvraag ontvankelijk is, gelden twee fasen. Fase 1 betreft de beoordeling of de elementen of bevindingen nieuw zijn. Dat is het geval wanneer die niet werden onderzocht in het kader van het op de vorige asielaanvraag genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd. Fase 2 betreft de beoordeling of de nieuwe elementen of bevindingen relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Dit volgt uit het arrest LH van het Hof van Justitie en rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Tussen partijen is niet in geschil dat het arrest X en Y nieuw is, zodat is voldaan aan het in fase 1 genoemde ontvankelijkheidsvereiste. Waar partijen over van mening verschillen is of dit arrest ook relevant kan zijn en dus of wordt voldaan aan het in fase 2 genoemde ontvankelijkheidsvereiste. Op de zitting heeft de minister erkend dat eiser individuele omstandigheden heeft aangevoerd als bedoeld in het arrest X en Y. De rechtbank volgt niet het standpunt van de minister dat het arrest niet relevant is, omdat deze omstandigheden bij de eerdere procedures van eiser al zouden zijn beoordeeld. Die beoordelingen hebben namelijk alleen plaatsgevonden in het kader van de toets aan artikel 15, aanhef en onder a en b, van de Kwalificatierichtlijn. Ten tijde van de besluiten in de eerdere asielprocedures van eiser betrof de minister namelijk de individuele omstandigheden van de vreemdeling niet in de toets aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn. De slotsom is dat de minister zich ten onrechte op het standpunt stelt dat geen sprake is van nieuwe elementen of bevindingen als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000. Beroep gegrond.

Inhoudsopgave

4. **18-09-2024, Rb Arnhem, NL24.30601, beroep ongegrond [Dublin-Bulgarije, interstatelijk vertrouwensbeginsel; arrest C.K.; artikel 16, artikel 17]**

Reden signalering: Naar het oordeel van de rechtbank is eiser er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ten aanzien van Bulgarije niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Uit de medische stukken volgt niet dat sprake is van een depressie en een daarvoor noodzakelijke actieve medische behandeling van een specialist in Nederland. Ook blijkt niet uit objectieve medische gegevens dat de overdracht een zodanig ernstige invloed heeft op eisers mentale of fysieke toestand dat sprake is van een reëel en onderbouwd risico op een aanzienlijke en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand. De minister was daarom niet gehouden om eiser een BMA-onderzoek aan te bieden.

Naar het oordeel van de rechtbank is eiser er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ten aanzien van Bulgarije niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. In haar uitspraak van 29 februari 2024 is de Afdeling onder meer uitdrukkelijk ingegaan op de opvangvoorzieningen in Bulgarije. Zij heeft overwogen dat het AIDA-rapport van maart 2023 (dat ziet op de situatie in 2022) weliswaar bevestigt dat er in de opvangcentra problemen zijn met het onderhoud van de voorzieningen, ongedierte, de hygiëne, het eten en de ongewenste toegang van

verdachte personen, maar dat hieruit niet volgt dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. De Afdeling heeft zich in dezelfde uitspraak van 29 februari 2024 uitgelaten over de omstandigheden in detentiecentra en de vraag of er aanleiding is om aan te nemen dat er sprake is van fundamentele systeemfouten. Zij oordeelt dat daarvan geen sprake is in Bulgarije. In de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2024 heeft de Afdeling geconstateerd dat het AIDA-rapport van april 2024 (dat ziet op de situatie in 2023), op de punten die voor Dublinclaimanten van belang zijn, geen wezenlijk andere informatie bevat. De Afdeling handhaaft daarmee haar oordeel dat ten aanzien van Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

Ook eisers verklaringen over zijn onrechtmatige detentie in Bulgarije en over zijn uitzetting naar Turkije hebben geen aanleiding hoeven vormen voor de minister om niet langer uit te gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of om nader onderzoek te doen of extra garanties te vragen. Omdat door eiser geen enkel begin van bewijs is geleverd omtrent de gestelde feiten, kan van een omkering van de bewijslast, zoals eiser voorstaat, geen sprake zijn. Dat eiser gedurende zijn eerdere verblijf in Bulgarije minderjarig was, doet hier niet aan af. Het gaat er in dit verband immers om dat de situatie beoordeeld dient te worden waarin eiser zich bij of na de overdracht zou kunnen bevinden, en niet die waarin hij zich bevond toen hij het grondgebied van Bulgarije aanvankelijk betrad. Met het claimakkoord garandeert Bulgarije dat het asielverzoek van eiser in behandeling zal worden genomen en dat zijn situatie zal worden beoordeeld in lijn met de verdragsverplichtingen en verschillende Europese richtlijnen op het gebied van asielrecht. Mochten zich bij terugkeer problemen voordoen dan kan eiser zich tot de Bulgaarse autoriteiten wenden om te klagen over de opvangfaciliteiten of het ontbreken daarvan. Niet gebleken is dat dit in het geval van eiser niet van hem mag worden verwacht.

Eiser beroept zich op het arrest C.K. Zowel tijdens het Dublin gehoor als bij de zienswijze van 5 mei 2024 heeft hij melding gemaakt van ernstige psychische klachten en – als gevolg daarvan – afhankelijkheid van zijn broers in Nederland. Uit de stukken blijkt dat eiser op regelmatige basis afspraken heeft bij de psychiatrische verpleegkundige en dat hij medicatie krijgt tegen ernstige depressie. Hiermee heeft eiser voldoende aannemelijk gemaakt dat hij onder een actieve medische behandeling staat van een specialist. De minister moet daarom nagaan of de gezondheidstoestand van eiser voldoende en passend kan worden beschermd bij een overdracht aan Bulgarije. Dit betekent dat de minister gehouden is het BMA hier onderzoek naar te laten doen, conform zijn Werkinstructie 2021/3. Er is sprake van een medisch overdrachtsbeletsel. Door geen onderzoek te doen is het bestreden besluit onzorgvuldig.

De rechtbank merkt allereerst op dat eiser pas in zijn aanvullende gronden, één dag voor de behandeling ter zitting, een beroep heeft gedaan op het arrest C.K. en het medisch dossier van eiser pas op de dag van de behandeling ter zitting aan het dossier is toegevoegd. Ondanks dat dit zeer kort dag was en eiser niet goed heeft kunnen aangeven waarom dit niet eerder kon worden gedaan, heeft verweerder zich ter zitting bereid gevonden om naar de stukken te kijken en daar een inhoudelijke reactie op te geven. Het beroep op het arrest C.K. kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Uit de medische stukken volgt weliswaar dat eiser psychische problemen, zoals met name stress (“passend bij PTSS” en dat “op langere termijn mogelijk traumabehandeling nodig is”), maar ook slecht slapen en donkere gedachten (zonder actieve plannen in dit kader) ervaart als gevolg van gebeurtenissen tijdens zijn vlucht naar Nederland en dat hij het medicijn Quetiapine krijgt voorgeschreven. Anders dan eiser meent, volgt hieruit echter niet dat sprake is van een depressie en een daarvoor noodzakelijke actieve medische behandeling van een behandelaar/specialist in Nederland. Ook blijkt niet uit objectieve medische gegevens dat de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een zodanig ernstige invloed heeft op eisers mentale of fysieke toestand dat er sprake is van een reëel en onderbouwd risico op een aanzienlijke en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand. De minister was daarom niet gehouden om eiser een BMA-onderzoek aan te bieden, volgens zijn beleid zoals is neergelegd in Werkinstructie 2021/3. De beroepsgrond slaagt niet.

Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de medische stukken niet dat sprake is van een ernstige ziekte als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening. Er is geen sprake van een gediagnosticeerde depressie. De rechtbank onderkent dat eiser psychische klachten heeft en dat hij in dit kader steun ervaart van zijn broers, maar dit is niet voldoende om te voldoen aan de vereisten van artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening. Eiser voert aan dat, gelet op zijn verklaringen en het

ontbreken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat Nederland zijn asielaanvraag in behandeling moet nemen, op grond van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. In het bestreden besluit is de minister ingegaan op het verblijf van de broers van eiser in Nederland en op de (tot dan toe bekende) medische situatie van eiser. Eiser heeft het standpunt van de minister in beroep niet voldoende bestreden. De minister heeft in de aangevoerde omstandigheden geen aanleiding hoeven zien om af te zien van een overdracht aan Bulgarije. Beroep ongegrond.

Inhoudsopgave

5. 19-09-2024, Rb Arnhem, NL24.26932, Tunesië, beroep ongegrond [veilig land van herkomst; medische omstandigheden; artikel 3 EVRM; medische zorg; discriminatie]

Reden signalering: Naar het oordeel van de rechtbank stelt de minister zich terecht op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat Tunesië voor hem geen veilig land van herkomst is. Uit de verklaringen van eiser over de ondervonden problemen blijkt dat eiser door de jaren heen wel medische zorg heeft ontvangen. Dat het niet altijd gemakkelijk was om de goede toegang tot zorg te organiseren maakt nog niet dat Tunesië niet veilig is. Uit eisers verklaringen volgt niet dat sprake is van een situatie waarin hem opzettelijk zorg is onthouden.

In het bestreden besluit is de aanvraag voor de verblijfsvergunning asiel als kennelijk ongegrond afgewezen. De minister stelt zich op het standpunt dat eiser op basis van zijn verklaringen niet aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel, omdat Tunesië voor hem als veilig land van herkomst wordt aangemerkt. Eiser betoogt dat Tunesië in zijn geval geen veilig land is vanwege een combinatie van factoren. Hij heeft naar voren gebracht dat hij vanwege zijn ziekte en omdat hij uit het zuiden van Tunesië komt wordt gediscrimineerd en om die reden ook onvoldoende toegang heeft tot de benodigde medische voorzieningen voor de behandeling van diabetes.

Naar het oordeel van de rechtbank stelt de minister zich terecht op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat Tunesië voor hem geen veilig land van herkomst is. Uit de verklaringen van eiser over de ondervonden problemen blijkt dat eiser door de jaren heen wel medische zorg heeft ontvangen. Dat het niet altijd gemakkelijk was om de goede toegang tot zorg te organiseren maakt nog niet dat Tunesië niet veilig is. Hieraan doet niet af dat hij eerder hulp kreeg van zijn broer en deze heeft aangegeven deze hulp niet meer te zullen bieden. Eiser heeft daarmee immers niet aannemelijk gemaakt dat in deze hulp niet op een andere manier kan worden voorzien. Eiser heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat personen uit het zuiden van Tunesië - al dan niet bij de verstrekking van medische zorg - zodanig gediscrimineerd of achtergesteld worden dat eiser geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van Tunesië. Voor zover het eisers ziekte betreft heeft eiser verklaard dat deze discriminatie zat in de bejegening en in het moeilijker kunnen vinden van werk. Eiser heeft echter ook verklaard dat hij slechts twee keer heeft gesolliciteerd en dat er voor het meeste werk ervaring nodig is en dat hij daarom geen werk kon vinden. Over zijn afkomst uit het zuiden van Tunesië heeft eiser slechts verklaard dat er discriminatie is voor verschillende staten en provincies en dat in het ziekenhuis alleen mensen worden aangesteld die uit andere gebieden komen en de manier van omgang anders is. Deze verklaringen maken niet dat Tunesië voor eiser niet veilig is.

Verder blijkt ook niet uit de landeninformatie dat mensen uit het zuiden van Tunesië worden gediscrimineerd.

Eiser voert verder aan dat de minister, zoals eiser heeft gevraagd, had moeten wachten op de uitkomst van het onderzoek van het BMA. Nu de minister dat niet heeft gedaan en in het bestreden besluit ook niet heeft gereageerd op dit verzoek namens eiser, is het besluit ook om die reden onzorgvuldig. Eiser heeft echter onvoldoende aanknopingspunten naar voren gebracht waardoor een onderzoek door de minister geïndiceerd zou zijn. Voor de minister was er dan ook geen aanleiding om het besluit over de asielaanvraag op te schorten in afwachting van de uitkomst van het onderzoek van het BMA. Dat de minister in het bestreden besluit niet is ingegaan op het verzoek om de beslissing aan te houden tot na het onderzoek van het BMA, maakt het besluit ook niet onzorgvuldig. De afwijzing van dat verzoek volgt impliciet uit het besluit en de minister heeft toegelicht dat Tunesië een veilig land van herkomst is.

Eiser betoogt voorts dat de minister relevante omstandigheden ten onrechte niet heeft betrokken bij de beoordeling en de minister ten onrechte heeft geconcludeerd dat eisers verklaringen geen raakvlakken hebben met artikel 3 van het EVRM. Hij heeft ook ten aanzien van deze beroepsgrond naar voren gebracht dat hij vanwege zijn ziekte en omdat hij uit het zuiden van Tunesië komt wordt gediscrimineerd en om die reden ook onvoldoende toegang had tot de benodigde medische voorzieningen voor de behandeling van diabetes. Als gevolg daarvan zal volgens eiser sprake zijn van een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Volgens de minister vormen de medische omstandigheden op zichzelf geen omstandigheden waarvoor eiser in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning asiel. De rechtbank is van oordeel dat de minister terecht heeft geconcludeerd dat eiser niet op basis van zijn verklaringen in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. De medische omstandigheden zouden in het kader van de aanvraag voor asiel, gelet op het arrest M'Bodj, slechts aan de orde kunnen zijn, als een vreemdeling opzettelijk medische zorg wordt geweigerd. Die situatie doet zich niet voor, aangezien eiser alleen heeft gesteld moeilijkheden te hebben ondervonden bij het verkrijgen van adequate medische zorg en niet dat hem opzettelijk zorg is onthouden. Daarbij heeft de minister terecht geconcludeerd dat eisers verklaringen over discriminatie niet aannemelijk zijn. Daarnaast volgt uit deze verklaring ook niet dat sprake is van een situatie waarin hem opzettelijk zorg is onthouden. Beroep ongegrond.

Inhoudsopgave

6. 26-09-2024, ABRvS, 202405699/1/V2, hoger beroep vreemdeling gegrond [onvolledige uitspraak]

Reden signalering: De uitspraak van de rechtbank bevat geen inhoudelijke overwegingen en geen reactie op de gronden beroep, evenmin is de vreemdeling in de gelegenheid gesteld zijn beroep ter zitting toe te lichten.

De vreemdeling klaagt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank een onvolledige uitspraak heeft gedaan. Het gaat namelijk om een uitspraak die geen inhoudelijke overwegingen bevat en geen reactie op de gronden van beroep van de vreemdeling, maar waarin voornamelijk standaardtekstblokken staan die nog niet zijn aangevuld. Daarmee heeft de rechtbank in afwijking van het bepaalde in artikel 8:69, eerste lid, van de Awb geen uitspraak gedaan op de grondslag van het beroepschrift, het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting en heeft zij niet inzichtelijk gemaakt waarom het beroep van de vreemdeling ongegrond is.

Verder klaagt de vreemdeling dat de rechtbank hem niet in de gelegenheid heeft gesteld om zijn beroep ter zitting nader toe te lichten, terwijl hij kenbaar heeft gemaakt dat hij gebruik wenst te maken van zijn recht ter zitting te worden gehoord en daartoe zijn verhinderdata had doorgegeven. Ook dit betoog slaagt. Uit de stukken in het dossier blijkt, anders dan de rechtbank in de uitspraak heeft overwogen, niet dat de rechtbank partijen om toestemming heeft gevraagd voor het achterwege laten van een onderzoek ter zitting, dan wel dat partijen daarvoor toestemming hebben gegeven. Daarmee heeft de rechtbank in strijd met artikel 8:57 van de Awb gehandeld. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 10 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:427](#).

De grief slaagt.

Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Daarom bestaat geen aanleiding om het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen. De Afdeling wijst de zaak naar de rechtbank terug om door haar te worden behandeld, waarbij zij het oordeel van de Afdeling in deze uitspraak in acht neemt (artikel 8:115, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb). De minister moet de proceskosten vergoeden.

Inhoudsopgave

7. 29-08-2024, Rb Zwolle, NL24.1706, Libië, beroep gegrond [geloofwaardigheid; motivering; landeninformatie; onderscheid oost- west; Haftar-groeperingen]

Reden signalering: verweerder is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feiten en omstandigheden zoals die in Libië bestonden en heeft daarmee het relaas van eiser niet in de juiste context geplaatst. Verweerder heeft te weinig oog gehad voor de machtsverhouding tussen het oosten en het westen van Libië, het gegeven dat de vader van eiser voor het westen heeft gewerkt en om die reden na de coupe van Haftar ook naar het westen (Tripoli) is verhuisd en dat de problemen die eiser

stelt te hebben ondervonden met name aan de (dreiging van) het oosten worden gerelateerd, vanwege het werkverleden van zijn vader waardoor Haftar-groeperingen hem als verrader zien. Bovendien heeft verweerder onvoldoende doorgevraagd waar het de ontvoering van de vader betreft en lijkt verweerder de door eiser gestelde problemen ten onrechte te koppelen aan het regime (het westen) van Libië in plaats van aan Haftar-groeperingen (het oosten van Libië).

De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit niet berust op een voldoende draagkrachtige motivering. In het bijzonder lijkt uit de besluitvorming voort te vloeien dat verweerder het onderscheid tussen oost- en west nauwelijks lijkt te maken. Zo brengt verweerder Awliyya Dam, een groep gerelateerd aan het oosten en waarvan eiser stelt problemen te hebben ondervonden, in verband met algemene landeninformatie, in het bijzonder pagina 2 van het Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, die juist gaat over groeperingen die aan de staat (het westen) zijn gelieerd. In het verweerschrift lijkt verweerder ervan uit te gaan dat eiser vooral zou stellen problemen te hebben met de autoriteiten van Libië, terwijl uit het relaas juist naar voren lijkt te komen dat eiser vreest voor de Haftar-groeperingen uit het oosten.

Ook lijken verschillende tegenwerpingen niet te kloppen. Zo wordt in het bestreden besluit gesteld dat het tegenstrijdig zou zijn dat de vader door Haftar-gelieerde mensen was ontvoerd, terwijl hij door de overheid wordt beticht van lidmaatschap van de groep van Haftar. Als er echter van wordt uitgegaan dat het westen de vader wantrouwdte wegens diens afkomst uit het oosten, terwijl het oosten hem bedreigt vanwege diens werkzaamheden voor het westen, is van tegenstrijdigheid geen sprake. Nog daargelaten dat het relaas van eiser ook zo kan worden gelezen dat de ontvoering van de vader door westerse groeperingen lijkt te zijn gepleegd, en niet door oosterse en dat het misverstand waarover wordt gesproken dan dus betrekking had op diens vermeende associatie met het oosten. Dit klemmt temeer nu de milities die de vader hadden ontvoerd volgens eiser afkomstig waren uit Einzara, een plaats in het westen van Libië in de regio van Tripoli. Op dit punt had het in de rede gelegen dat verweerder, mede gelet op diens samenwerkingsplicht, hierover nadere vragen had gesteld in het nader gehoor.

Ook kan worden gewezen op de tegenwerping in het voornemen dat de vader van eiser nog steeds in dezelfde stad in Libië woont maar geen grote problemen heeft ondervonden. Verweerder heeft ter zitting bevestigd dat de stad die daar wordt bedoeld Tripoli is. Aangezien Tripoli in het westen ligt en de huidige problemen vooral met de Haftar-groeperingen uit het oosten lijken te bestaan, is het gegeven dat de vader in Tripoli geen grote problemen heeft ondervonden op zich niet bevreemdend. De rechtbank heeft verder ter zitting ten aanzien van de tegenwerping dat eiser zonder problemen terug heeft kunnen reizen naar Libië, geconstateerd dat eiser steeds terugreisde naar Tripoli, dat onder controle stond van het regime in het westen, waar de vader van eiser voor heeft gewerkt. Waarom het onder die omstandigheden opmerkelijk is dat eiser zonder problemen terug heeft kunnen keren naar Libië is dan ook niet voldoende toegelicht.

Het voorgaande brengt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder bij zijn beoordeling van het relaas van eiser niet is uitgegaan van de juiste feiten en omstandigheden zoals die in Libië bestonden, en aldus het relaas van eiser niet in de juiste context heeft geplaatst. In het bijzonder heeft verweerder te weinig oog gehad voor de machtsverhouding tussen het oosten en het westen van Libië, het gegeven dat de vader van eiser voor het westen heeft gewerkt en om die reden na de coupe van Haftar ook naar het westen (Tripoli) is verhuisd en dat de problemen die eiser stelt te hebben ondervonden met name aan de (dreiging van) het oosten worden gerelateerd, vanwege het werkverleden van zijn vader waardoor Haftar-groeperingen hem als verrader zien. Bovendien heeft verweerder onvoldoende doorgevraagd waar het de ontvoering van de vader betreft, nu dit relaas ook zo kan worden gelezen dat de ontvoering heeft plaatsgevonden door groeperingen gelieerd aan het westen en niet door groeperingen gelieerd aan het oosten. Tot slot lijkt verweerder de door eiser gestelde problemen ten onrechte te koppelen aan het regime (het westen) van Libië in plaats van aan Haftar-groeperingen (het oosten van Libië).

Een en ander leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit op geen enkel onderdeel deugdelijk is gemotiveerd. De rechtbank acht een integrale heroverweging van het asielrelaas, en een aanvullend gehoor ten aanzien van de ontvoering van de vader, dan ook aangewezen. Beroep gegrond.

8. 30-07-2024, Rb Zwolle, NL23.27640, *Libanon*, beroep gegrond [Hezbollah; demonstraties]

Reden signalering: Verweerder zal dus aan de hand van de detentieomstandigheden in de Libanese gevangnissen en de hoeveelheid tijd die eiser in deze omstandigheden heeft doorgebracht, mede bezien tegen de fysieke mishandelingen die hij heeft meegemaakt, alsnog moeten onderzoeken of die eerdere detenties – die gevoelens van angst kunnen oproepen – als ernstige schade als bedoeld in artikel 3 EVRM kunnen worden aangemerkt. Ook zal verweerder moeten onderzoeken of die eerdere arrestaties, detenties en mishandelingen als daden van vervolging kunnen worden gekwalificeerd. Dat eiser – zoals verweerder stelt – zelf heeft verklaard dat hij niet vanwege zijn deelname aan de demonstraties en de daaruit voortvloeiende arrestaties en detenties uit Libanon is gevlucht, is daarbij niet relevant. Verweerder is immers gehouden om op grond van de geloofwaardig bevonden relevante elementen te beoordelen of een vreemdeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt dan wel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Als verweerder na dit onderzoek tot de conclusie komt dat er sprake is van een eerdere behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, dan wel daden van vervolging, dan vormt dit een duidelijke aanwijzing dat er gegronde vrees c.q. reëel risico is dat eiser bij terugkeer naar Libanon hieraan opnieuw zal worden blootgesteld.

Eiser stelt van Libanese nationaliteit te zijn en legt aan zijn asielaanvraag het volgende ten grondslag. Eiser heeft verklaard dat hij in Libanon verschillende politieke activiteiten heeft verricht. Hij nam vanaf 2008 tot en met 2019 deel aan meerdere demonstraties en plaatste berichten op Facebook. In 2015, 2017, 2018 en 2019 is hij vanwege zijn deelname aan demonstraties gearresteerd. Daarnaast heeft eiser verklaard dat hij werkzaam was voor het bedrijf Al Rida Services, waar ook mensen van Hezbollah werkten. Hij kwam na enkele jaren achter de illegale activiteiten van dit bedrijf door de leden van Hezbollah. Eiser stelt dat hij in een live interview op YouTube allerlei geheimen van het bedrijf openbaar heeft gemaakt, waardoor Hezbollah achter hem aan kwam. Eiser vreest bij terugkeer te worden vermoord door leden van Hezbollah.

Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat de verklaringen van eiser over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst geloofwaardig zijn. Ook heeft verweerder de problemen van eiser als gevolg van zijn etniciteit geloofwaardig gevonden. Dit geldt ook voor de verklaringen van eiser over zijn arrestaties in 2015, 2017, 2018 en 2019 vanwege deelname aan demonstraties. Maar verweerder vindt de verklaringen over de werkzaamheden van eiser voor Al Rida Services en de daaruit voortvloeiende problemen met Hezbollah niet geloofwaardig. De gestelde vrees van eiser voor Hezbollah bij terugkeer naar Libanon vindt verweerder daarom niet aannemelijk.

Ten aanzien van de werkzaamheden van eiser voor Al Rida Services 8. Naar het oordeel van de rechtbank is het standpunt van verweerder dat de werkzaamheden van eiser voor Al Rida Services niet geloofwaardig zijn, onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank zal hierna motiveren hoe zij tot dit oordeel is gekomen. 9. Verweerder heeft aan eiser tegengeworpen dat hij tegenstrijdig heeft verklaard over zijn functie bij Al Rida Services. Zo heeft eiser volgens verweerder tijdens zijn vrije relaas in het nader gehoor verklaard dat hij medewerker was bij het bedrijf en dat Hussein Mehdi Zaiter de eigenaar is, terwijl hij later tijdens datzelfde gehoor heeft verklaard dat hij het bedrijf heeft opgericht, alles voor het bedrijf heeft gemaakt en het hele ontstaan heeft meegemaakt. In het aanmeldgehoor heeft eiser ook verklaard dat hij manager is geweest bij Al Rida Services. Dat eiser zich omhoog heeft gewerkt – zoals hij in de zienswijze stelt – volgt verweerder niet, aangezien dit niet uit eisers verklaringen tijdens het nader gehoor blijkt. 9.1. De rechtbank volgt eiser in zijn standpunt dat zijn verklaringen tijdens het nader- en aanmeldgehoor over zijn functie bij Al Rida Services niet tegenstrijdig met elkaar zijn. Dat eiser tijdens het nader gehoor heeft verklaard dat hij bij de oprichting van het bedrijf in 2014 aanwezig was en hij toen bijvoorbeeld het logo voor het bedrijf heeft gemaakt, sluit naar het oordeel van de rechtbank niet uit dat hij deze werkzaamheden in de functie van een 'gewone' medewerker heeft verricht en zich later in zijn loopbaan tot manager omhoog heeft gewerkt. Voornoemde werkzaamheden maken – anders dan verweerder kennelijk stelt – niet dat eiser (in 2014 al) als manager moet worden aangemerkt. Dit is namelijk gebaseerd op een eigen interpretatie en aanname van verweerder. Een dergelijke subjectieve invulling moet echter worden vermeden. Daar komt bij dat eiser in het aanmeldgehoor op de vraag wat zijn laatste werk in zijn land van herkomst was, voor zover relevant, heeft geantwoord: "Ik was de manager van de afdeling" en daarna "(...) Ik ben in 2014 gaan werken daar en het is een dynamisch bedrijf. Ik heb op

verschillende afdelingen gewerkt en ervaring opgedaan en ben opgeklimmen tot deze functie". Hieruit volgt dat eiser – hoewel niet tijdens het nader gehoor, zoals verweerder terecht stelt – wel degelijk heeft verklaard dat hij tot manager van Al Rida Services is opgeklimmen. Ten onrechte heeft verweerder deze verklaringen van eiser niet betrokken bij zijn besluitvorming. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank niet deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard over zijn functie bij Al Rida Services. 9.2. Verder wijst de rechtbank in dit verband verweerder op zijn actieve onderzoek- en samenwerkingsverplichting zoals neergelegd in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn⁵ en zoals dit is geïmplementeerd in artikel 31 van de Vw.

De rechtbank is van oordeel dat als de verklaringen van eiser over zijn werkzaamheden voor dan wel zijn rol binnen Al Rida Services voor verweerder niet duidelijk waren, het – gelet op de samenwerkingsverplichting – op de weg van verweerder had gelegen om hierover tijdens het nader gehoor verdere vragen te stellen. In zowel het aanmeld- als het nader gehoor heeft eiser – gelet op wat hiervoor is overwogen – ook aanknopingspunten gegeven waarop verder had kunnen, en moeten, worden doorgevraagd om de rol die eiser binnen Al Rida Services had te kunnen verifiëren. In zoverre heeft het nader gehoor niet voldoende zorgvuldig plaatsgevonden.

Verder heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat het bedrijf Al Rida Services op geen enkele wijze terug is te vinden in openbare bronnen. Volgens verweerder rijmt dit niet met de verklaringen van eiser dat Al Rida Services een bedrijf is dat op landelijk niveau opereert, dat hij € 120.000,- in een maand verdiende en dat het bedrijf 4700 gebruikers in 2016 had. Omdat er geen enkele informatie over het bedrijf kan worden gevonden en eiser het bestaan van dit bedrijf ook niet (afdoende) heeft onderbouwd met documenten, stelt verweerder zich op het standpunt dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het bestaan van Al Rida Services.

Eiser heeft dit standpunt gemotiveerd betwist. Hij stelt dat niet hijzelf, maar het bedrijf € 120.000,- per maand verdiende. Verder heeft eiser op zitting verklaard dat door Al Rida Services geen gebruik werd gemaakt van een website. Daardoor was het voor klanten niet mogelijk om hun aanvragen voor het verrichten van werkzaamheden door Al Rida Services online in te dienen. Dit ging volgens eiser via tussenpersonen.

Verweerder heeft zich hierover in het bestreden besluit en het verweerschrift op het standpunt gesteld dat eiser ook met de door hem overgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij Al Rida Services heeft gewerkt. Zo zijn de stukken kopieën, die niet op echtheid kunnen worden onderzocht. Verder blijkt uit de overige door eiser overgelegde documenten niet dat eiser werkzaam was bij Al Rida Services, omdat daarop de ene keer niet de naam van eiser en de andere keer niet die van het bedrijf staat. Dat op de overgelegde prijslijst van Al Rida Services wel de naam van eiser staat, is volgens de toelichting van verweerder op zitting onvoldoende om aan te kunnen nemen dat eiser voor Al Rida Services heeft gewerkt. Verweerder meent dat aan deze documenten dan ook niet de waarde kan worden gehecht die eiser wenst. Verder stelt verweerder zich op het standpunt dat van eiser mag worden verwacht dat hij meer documenten had overgelegd. Zeker omdat eiser heeft verklaard dat hij ook in het bezit was van onder meer rekeningen en een plattegrond van het werkterrein waar hij verantwoordelijk voor was, én dat hij deze documenten ook per mail beschikbaar had.

Eiser voert – kort samengevat – aan dat uit de door hem overgelegde stukken wel blijkt dat hij werkzaam is geweest bij Al Rida Services, en in welke hoedanigheid. Hij stelt dat hij alles wat in zijn bezit was heeft overgelegd. Daarnaast meent eiser dat verweerder nader onderzoek naar de overgelegde stukken had moeten verrichten en dus niet heeft voldaan aan de samenwerkingsverplichting.

De rechtbank overweegt dat het feit dat de hiervoor genoemde stukken enkel in kopie zijn overgelegd en daarom niet op echtheid kunnen worden onderzocht, niet maakt dat deze stukken door verweerder niet bij de beoordeling moeten worden betrokken. In het geval er voor verweerder onduidelijkheid over de documenten bestond, bijvoorbeeld omdat daarop de naam van eiser ontbrak, had verweerder daar – gelet op de eerder genoemde samenwerkingsplicht – over moeten doorvragen zodat eiser daarover een verklaring had kunnen geven. Dat van eiser had mogen worden verwacht dat hij meer documenten over (zijn werkzaamheden voor) Al Rida Services had overgelegd, volgt de rechtbank niet. Eiser heeft namelijk op zitting toegelicht dat hij weliswaar meer documenten heeft, maar dat deze op het e-mailaccount van het bedrijf staan. Logischerwijs heeft eiser na het beëindigen van zijn werkzaamheden voor Al Rida Services geen toegang meer tot dat e-mailaccount.

Ten aanzien van de problemen van eiser met Hezbollah als gevolg van zijn werkzaamheden bij Al Rida Services 11. Nu het bestreden besluit – wat betreft het standpunt van verweerder dat de werkzaamheden van eiser voor Al Rida Services ongeloofwaardig zijn – onzorgvuldig tot stand is gekomen en onvoldoende is gemotiveerd, kan de rechtbank niet op voorhand uitsluiten dat deze gebreken gevolgen hebben voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde problemen met Hezbollah als gevolg van deze werkzaamheden, gelet op de nauwe verwevenheid daartussen. De beroepsgronden die eiser hierover heeft aangevoerd behoeven daarom op dit moment geen verdere bespreking. Vrees voor ernstige schade dan wel vervolging bij terugkeer

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade loopt dan wel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij wijst daarbij op de door verweerder geloofwaardig bevonden arrestaties in 2015, 2017, 2018 en 2019 en het feit dat hij in een interview op YouTube openlijk zijn aversie tegen Hezbollah kenbaar heeft gemaakt. Eiser vreest bij terugkeer naar Libanon wederom te worden vastgezet en gemarteld en uiteindelijk te worden vermoord.

Uit artikel 31, vijfde lid, van de Vw volgt dat het feit dat de vreemdeling in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, of dat hij hiermee rechtstreeks is bedreigd, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees van de vreemdeling voor die vervolging gegrond is en/of er een reëel risico is op schending van artikel 3 van het EVRM, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of schending van artikel 3 van het EVRM zich niet opnieuw zal voordoen. Die goede redenen kunnen bijvoorbeeld zijn dat de eerdere daders niet meer aanwezig zijn in het land van herkomst of dat de situatie in het land van herkomst in aanzienlijke mate is verbeterd. De bewijslast om aan te nemen dat die vervolging of die schending van artikel 3 EVRM zich niet opnieuw zal voordoen ligt in dat geval bij verweerder.

De rechtbank stelt vast dat verweerder de verklaringen van eiser dat hij in 2015, 2017, 2018 en 2019 vanwege deelname aan demonstraties is gearresteerd en heeft vastgezet, geloofwaardig heeft bevonden. Ook heeft verweerder niet weersproken dat eiser tijdens deze detenties fysiek is mishandeld. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit dan ook ten onrechte nagelaten te onderbouwen waarom deze eerdere detenties en mishandelingen niet als ernstige schade kunnen worden aangemerkt. Zeker omdat het EHRM in onder meer het arrest *Neshkov and Others* heeft geoordeeld dat (arbitraire) detentie onder bepaalde voorwaarden onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM kan vallen.

Het EHRM heeft daarover – voor zover relevant – het volgende overwogen:

*“226 Article 3 of the Convention enshrines one of the most fundamental values of a democratic society. It prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment, irrespective of the circumstances and the victim’s behaviour (see *Ananyev and Others*, cited above, § 139, with further references).*

*227. To fall within the scope of this Article, ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative and depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical and mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim. While ill-treatment that attains this minimum often involves actual bodily injury or intense physical or mental suffering, even in the absence of these, where treatment humiliates or debases a person, showing a lack of respect for or diminishing his or her human dignity, or arouses feelings of fear, anguish or inferiority capable of breaking this person’s moral and physical resistance, it may also fall within the prohibition of Article 3 (*ibid.*, §§ 139-40, with further references).*

*228. For detention specifically to fall under Article 3 of the Convention, the suffering and humiliation involved must go beyond the inevitable element of suffering and humiliation connected with deprivation of liberty itself. That said, the authorities must ensure that a person is detained in conditions compatible with respect for human dignity, that the manner and method of execution of a custodial sentence or other type of detention measure do not subject the person concerned to distress or hardship of an intensity exceeding the unavoidable level of suffering inherent in detention and that, given the practical demands of imprisonment, this person’s health and well-being are adequately secured (*ibid.*, § 141, with further references).*

*229. In the assessment of conditions of detention under Article 3 of the Convention, it is particularly important that account be taken of the cumulative effects of these conditions, as well as of the specific allegations made by the person concerned and the amount of time that he or she has spent in these conditions (*ibid.*, § 142, with further references). Even where each individual aspect of these conditions complies with domestic law, their cumulative effect may be such as to result in inhuman or degrading treatment within the meaning of Article 3 of the Convention. For the same reason, a high*

crime rate, a lack of resources, or other structural problems are not circumstances that exclude or attenuate the State's liability for such conditions. As the Court has repeatedly emphasised, it is incumbent on the State to organise its penitentiary system in a way that does not give rise to such conditions, regardless of financial or logistical difficulties (ibid., § 229).

230. The absence of an intention of humiliating or debasing a detainee by placing him or her in poor conditions, while being a factor to be taken into account, does not conclusively rule out a finding of violation of Article 3 of the Convention (see, among many other authorities, Peers v. Greece, no. 28524/95, § 74, ECHR 2001-III, and Kehayov v. Bulgaria, no. 41035/98, § 63, 18 January 2005)."

Verweerder zal dus aan de hand van de detentieomstandigheden in de Libanese gevangenissen en de hoeveelheid tijd die eiser in deze omstandigheden heeft doorgebracht, mede bezien tegen de fysieke mishandelingen die hij heeft meegemaakt, alsnog moeten onderzoeken of die eerdere detenties – die gevoelens van angst kunnen oproepen – als ernstige schade als bedoeld in artikel 3 EVRM kunnen worden aangemerkt. Ook zal verweerder moeten onderzoeken of die eerdere arrestaties, detenties en mishandelingen als daden van vervolging kunnen worden gekwalificeerd. Dat eiser – zoals verweerder stelt – zelf heeft verklaard dat hij niet vanwege zijn deelname aan de demonstraties en de daaruit voortvloeiende arrestaties en detenties uit Libanon is gevlucht, is daarbij niet relevant. Verweerder is immers gehouden om op grond van de geloofwaardig bevonden relevante elementen te beoordelen of een vreemdeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt dan wel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Als verweerder na dit onderzoek tot de conclusie komt dat er sprake is van een eerdere behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, dan wel daden van vervolging, dan vormt dit een duidelijke aanwijzing dat er gegronde vrees c.q. reëel risico is dat eiser bij terugkeer naar Libanon hieraan opnieuw zal worden blootgesteld. In dat geval ligt – zoals hiervoor is overwogen – op verweerder de bewijslast om aannemelijk te maken dat die schending van artikel 3 EVRM c.q. de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. De rechtbank geeft hierbij aan verweerder mee dat als hij er niet in slaagt dit tegenbewijs te leveren, er aan eiser een verblijfsvergunning asiel moet worden verleend.

Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit – en de toelichting daarop in het verweerschrift en op zitting – ook voor het overige onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het niet aannemelijk is dat eiser bij terugkeer naar Libanon een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Daarbij acht de rechtbank van belang dat verweerder ten onrechte aan eiser heeft tegengeworpen dat zijn laatste arrestatie in 2019 heeft plaatsgevonden en dat hij daarna tot aan zijn vertrek in 2022 geen problemen meer van de zijde van de Libanese autoriteiten heeft ondervonden. De reden hiervoor is dat in de periode 2020-2022 ook in Libanon sprake was van een 'lock-down' als gevolg van de coronapandemie en dat eiser desgevraagd op zitting heeft verklaard dat er daarom in die periode geen demonstraties in Libanon hebben plaatsgevonden. Gelet hierop kan verweerder naar het oordeel van de rechtbank zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het aannemelijk is dat eiser gezien het tijdsverloop sinds zijn laatste arrestatie bij terugkeer niet te vrezen heeft voor vervolging of ernstige schade.

Verder overweegt de rechtbank dat bij een (een eventuele) terugkeer naar Libanon van eiser niet mag worden verlangd dat hij terughoudend is met het verrichten van uitingen en/of activiteiten die samenhangen met zijn politieke overtuiging. Ook is het naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk dat eiser – gezien zijn verleden waarin hij vaak aan demonstraties heeft deelgenomen en zijn aanhoudende aversie tegen Hezbollah – zich na terugkeer weer actief zal willen opstellen. Onder deze omstandigheden heeft verweerder ten onrechte aan eiser tegengeworpen dat uit zijn verklaringen geen concrete aanwijzingen zouden blijken dat hij in de toekomst weer deel zou wil nemen aan demonstraties of andere acties tegen het Libanese regime en dat hij in die zin niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij na zijn terugkeer te vrezen heeft van de zijde van de Libanese autoriteiten.

Het standpunt van verweerder op zitting dat uit het 'World Report 2024' van HRW en het het "Freedom in the World 2023 Country Report Lebanon" van Freedom House blijkt dat burgers in Libanon mogen protesteren en dat eiser ook om deze reden bij eventuele deelname aan demonstraties na zijn terugkeer niet te vrezen heeft van de zijde van de Libanese autoriteiten, volgt de rechtbank evenmin. De rechtbank wijst daarbij op pagina 385 van het hierboven genoemde rapport

van HRW, waarop is vermeld dat de Libanese autoriteiten steeds strenger optreden tegen critici van het regime en hen intimideren. Ook blijkt uit het eerdergenoemde rapport van Freedom House dat personen die zich in Libanon kritisch uitlaten over de regering, het leger, buitenlandse staatshoofden of andere machtige entiteiten, worden geconfronteerd met (kortdurende) detenties. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze informatie onvoldoende bij zijn standpunt betrokken.

Inhoudsopgave

9. 16-07-2024, Rb Zwolle, NL24.1971, Turkije, beroep gegrond [(toegedichte) Gülen-aanhanger; risicogroep; geringe indicaties; motiveringsgebrek]

Reden signalering: In het asielbeleid zijn (toegedichte) Gülen-aanhangers aangewezen als risicogroep. De minister heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling in 2007 betrokken is geraakt bij de Gülen-beweging, in 2016 zijn studie aan de militaire academie is beëindigd bij een decreet direct verband houdend met de coup, dat twee oudere broers van hem zijn veroordeeld wegens betrokkenheid bij de Gülen-beweging, dat meerdere voormalig medestudenten van hem daarvoor ook zijn veroordeeld en dat één daarvan in 2021 bij de politie eisers naam heeft genoemd. De rechtbank heeft geoordeeld dat de minister onvoldoende heeft uitgelegd waarom deze geloofwaardig geachte verklaringen van de vreemdeling, gegeven de beschikbare landeninformatie, niet reeds als geringe indicaties kunnen worden aangemerkt.

De rechtbank stelt vast dat de minister de volgende verklaringen van eiser geloofwaardig heeft geacht. Eiser is in 2007 tot de Gülenbeweging toegetreden. In juli 2016 is zijn opleiding aan een militaire academie bij een decreet direct verband houdend met de coup van 15 juli 2016 beëindigd. Twee van de oudere broers van eiser zijn nadien veroordeeld tot gevangenisstraffen van acht jaar en negen maanden, respectievelijk vijftien jaar vanwege hun (vermeende) betrokkenheid bij de Gülenbeweging. Meerdere oud-mede-studenten van eiser van dezelfde militaire academie zijn ook veroordeeld wegens betrokkenheid bij deze beweging. Één voormalig medestudent [naam 4] die daarvoor ook is veroordeeld, heeft bij een politieverhoor in september 2021 eisers naam genoemd in relatie tot telefonisch contact met de broer van eiser, [naam 2]. In augustus 2022 heeft eiser Turkije verlaten.

Uit het laatste algemene ambtsbericht over Turkije blijkt dat er daar nog met regelmaat, op (bijna) dagelijkse basis, op kleine én op grotere schaal arrestaties plaatsvinden van vermeende Gülen-aanhangers. Om deze reden is deze groep als risicogroep aangemerkt, zodat slechts geringe indicaties nodig zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De rechtbank is van oordeel dat de minister onvoldoende heeft uitgelegd waarom de hiervoor weergegeven geloofwaardig geachte verklaringen, niet als dergelijke geringe indicaties kunnen worden aangemerkt. Hierbij acht de rechtbank van belang dat, zoals ook blijkt uit de overgelegde minuut van 21 juli 2021 en de beëindiging van eisers opleiding per decreet 669, militaire studenten één van de groepen zijn die betrokkenheid bij de Gülenbeweging wordt toegedicht. Voor zover de minister ter zitting heeft betoogd dat specifiek voor die groep de dreiging zou zijn afgenomen, ziet de rechtbank hiervoor in het laatste ambtsbericht geen aanknopingspunten. Verder neemt de omstandigheid dat de broers van eiser geen militaire studenten maar legerofficieren waren, niet weg dat zij directe familie zijn van eiser en wel tot forse straffen zijn veroordeeld wegens betrokkenheid bij de Gülen-beweging. Wat betreft het verhoor van [naam 4] maakt het feit dat [naam 4] hierin eiser niet direct heeft beschuldigd Gülen-aanhanger te zijn, evenmin dat dit verhoor niet relevant is voor de beoordeling of sprake is van geringe indicaties. In dit verhoor heeft [naam 4] immers verklaard dat eiser de telefoon die op naam van zijn broer [naam 2] stond, heeft gebruikt, waardoor er wel verband is gelegd tussen eiser en deze (veroordeelde) broer. De minister heeft daarom naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende uitgelegd waarom alle geloofwaardig geachte feiten, in samenhang bezien, onvoldoende zijn om te gelden als geringe indicaties die aannemelijk maken dat eiser als (vermeend) Gülenaanhanger bij terugkeer naar Turkije een gegronde vrees heeft voor vervolging. Dat niet is gebleken dat een opsporingsonderzoek is opgestart, dat eiser nog enige tijd in Turkije heeft verbleven na het verhoor van [naam 4] en hij legaal is uitgereisd, acht de rechtbank in dit geval onvoldoende. Ook de verwijzing naar de brief van 28 november 2023 leidt niet tot een ander oordeel, nu dit uitsluitend van belang is voor de situatie dat vaststaat dat er geen geringe indicaties zijn.

Beroep gegrond

Inhoudsopgave

Contact

Als u informatie heeft die nuttig zou kunnen zijn voor andere rechtsbijstandverleners op de AC's, vernemen we dat graag. We kunnen het dan opnemen in de Signalering.

AC Contactpersoon Advocatuur(ACCA)

Monique Muller m.muller@mulleradvocatengouda.nl

Juridisch Coördinatoren

Eddy Sluiter e.sluiter@rvr.org
Michelle van de Scheur m.vdscheur@rvr.org
Alinda Zoetbrood a.zoetbrood@rvr.org

Met algemene vragen over zaken gerelateerd aan het AC-proces kunt u terecht bij :
juridischcoördinatorenasiel@rvr.org

Documentalist

AC

E-mail

Tabitha Maat	Den Bosch	tmaat@vluchtelingenwerk.nl
Nissan Atalay	Schiphol	natalay@vluchtelingenwerk.nl
Mimoun Koubaa	Ter Apel	mkoubaa@vluchtelingenwerk.nl
Anouk Ayhan	Zevenaar	aayhan@vluchtelingenwerk.nl

De documentalisten zijn in ieder geval altijd te bereiken via: documentalisten@vluchtelingenwerk.nl

Adres- en contactgegevens van de balies van de afdeling Legal Aid van de Raad voor Rechtsbijstand op de AA-locaties :

AC Schiphol
Duizendbladweg 100,
1171 VA BADHOEVEDORP
Tel.: 088 – 07 54215
e-mail: acschiphol@rvr.org

AC Ter Apel
Ter Apelerven 3,
9561 MC, TER APEL
Tel.: 088 – 04 39930
e-mail: acterapel@rvr.org

AC Den Bosch
Leeghwaterlaan 16
5223 BA DEN BOSCH
Tel.: 088 – 04 37819 / 18
e-mail: acdenbosch@rvr.org

AC Zevenaar
Ringbaan-Zuid 2a
6905DB ZEVENAAR
Tel.: 088 – 04 31571 / 72
e-mail : aczevenaar@rvr.org

AC Budel
Randweg-Oost 32
6021 PB Budel Cranendonck
Tel.: 088 – 04 31171 / 72
e-mail: acbudel@rvr.org

Inschrijvingsvoorwaarden

In de [inschrijvingsvoorwaarden advocatuur 2023](#) staan in [Bijlage 2](#) de specialisatievereisten voor asiel- en vluchtelingenrecht en in [Bijlage 2A](#) de Distributieregeling AC. De [Best Practice Guide Asiel](#) bevat de minimumnormen voor het verlenen van zorgvuldige en adequate rechtsbijstand in asielzaken.